

забелязахъ въ по-малко отъ едно мигване на очитѣ. По-дълго тѣ не се занимаваха съ стареца. Нѣмаше нужда. Тѣ впиваха погледъ въ внезапно съзрѣния предметъ и азъ чувствувахъ, че е необходимо да вършатъ само това.

25.

Днесъ пакъ — —

Тя седи въ своя стѣкленъ дворецъ и очаква. Азъ съмъ увѣренъ: тя ме очаква.

Нѣколко пжти се спирахъ предъ нея въ дълго съзерцание.

Срамувамъ се, не дръзвамъ да сторя това за цѣлъ день, за цѣла нощъ. Не. Презъ нощъта тя не е въ двореца си. Преди малко минахъ: той бѣше въ мракъ. Тя ходи нѣкъде презъ нощъта. Зная: тя ме търси.

Храбъръ трѣбва да узнае.

26.

Той не е Храбъръ.

Хазяинътъ има право: Уйлиамъ Блесъ, единъ учителъ по английски — нищо друго.

Побѣгнахъ отъ стаята му. Отидохъ въ моята. Бѣхъ разстроень, измжченъ, изненаданъ отъ моето заблуждение. Но тукъ ме очакваше друго изпитание: още не прекрачилъ прага, предъ менъ се изправи Казимиръ Храбъръ — разчорленъ, бледъ, страшенъ. Прилепихъ се о вратата. Нѣколко мига ний се гледахме и нѣщо вражеско прелиташе между насъ. Неговитѣ ржце треперѣха и се гърчеха въ необузданъ бѣсъ. Сжщото правѣха и моитѣ.